

## Megalakult a Magyar Írók Szövetsége Szegedi Csoportja

Szombaton délelőtt alakult meg a Magyar Írók Szövetsége szegedi csoportja. Az alakuló gyűlésen Lődi Ferenc a „Tiszatáj” köré tömörült írói munkaközösség vezetője számoltatott eddigi munkájukról és felvetette a szegedi írók problémáit.

A Magyar Írók Szövetsége képviselőjén László Gyula vidéki titkár volt jelen.

— A vidéki írók munkájához segítséget kívánunk nyújtani — mondta László elvtárs. — A „Tiszatáj” kölléklívája nem jelentett szervezeti formát és ezért az írók bizonyos mértékig elszigetelődtek, nem tudtak tehetségükhöz méltó munkát kifejtetni, de nem tudtak megfelelő támogatást adni a szépszámmal jelentkező fiatal tehetségeknek sem.

László Gyula elvtárs tájékoztatta a csoportot mindazokról az előnyökről, amit a csoport megalakulása jelent. Ismertette azt a hatalmas erkölcsi és anyagi támogatást, amelyet — Népköztársaságunk gondoskodása folytán — a Magyar Írók Szövetsége a jövőben nyújt a vidéki íróknak.

Végül megválasztották a vezetőséget. A csoport titkárává Kékesdi

Gyulát, a „Tiszatáj” szerkesztőjévé Lődi Ferencet választották.

Este 6 órai kezdettel a csoport megalakulása alkalmából irodalmi estet rendeztek a városi tanács közgyűlési termében. Somfai László, a csoport elnöke beszédében hangsúlyozta a csoport megalakulásának jelentőségét és ismertette céljait.

Ezután az írók műveiből olvastak fel. László Gyula, Vész Endre és Urbán Ernő budapesti írók szintén műveiből tartottak ismertetőt.

A szegediek közül Tolnai Péter, László Ibolya, Diószegi András, Szabolcsi Gábor, Somfai László és Lődi Ferenc olvasott fel műveiből. Kiemelkedő volt Diószegi András „Ut-lőrök” és Somfai László „Szap-panos Gál cukorrépája” című novellája.

„Az estet a Pedagógiai Főiskola Gyakorló Általános Iskolájának énekkara tette szebbé, melyet Garamszegi József tanár vezényelt.

A nagy számban megjelent szegedi érdeklődők hálás tapssal jutalmazták a felolvasott műveket.

Mint az alakuló gyűlés, mint az irodalmi est részletes ismertetésére lapunk egy későbbi számában még visszatérünk.

## Az elmélet napi kérdései

### Munkás-parasztszövetség — Pártunk parasztpolitikája

#### II. rész

Mi tehát a munkás-paraszt-szövetség formája, tartalma és célja a szocializmus építésének idején? Sztálin elvtárs ezre, kapcsolatban a következőket mondja: „A munkások és parasztszövetsége a proletárium diktatúrájának viszonyai között nem egyszerű szövetség. Ez a munkások és a parasztság dolgozó tömegei közötti osztályszövetség különleges formája, amely a) a munkásság hatalmának erősítését, b) a szövetségben belül a munkások vezető szerepének biztosítását, c) az osztály és az osztálytársadalom megsemmisítését tűzi ki célul.”

A munkások és parasztszövetségének minden más felfogása — amint azt Sztálin elvtárs mondja — „oportunizmus, mensevizmus minden amit akarsz, csak nem marxizmus, leninizmus.” Ezt nem mindig értik meg a mi elvtársaink. Nézzük meg közelebbről, mit jelent a munkás-parasztszövetség különleges formája a szocializmus építésének idején.

Először: ez a szövetség a proletárdiktatúra viszonyai között nem az egész parasztsággal kötött szövetség, hanem a dolgozó parasztsággal, azaz a szegény- és középparasztsággal való szövetség. Nincs benne a kulák, a kupecparaszt, a kizsákmányoló, sőt ez a szövetség csak a kulákság elleni harc alapján jöhet létre. Ha a kulákokkal szembeni harcot, a békülékenységet, a megalkuvást váltja fel — amint ezt nem egy helyen tapasztalhatjuk, például Szőregen, Lengyel Péter kuláknál elszámoltatás után 20 mázsa kukoricát és 3 mázsa cukrot találtak —, akkor ez a szövetség nem a munkásoktól hadi-lásait erősíti.

Másodszor: A munkás-paraszt szövetségnek különleges formája az, hogy a szövetségben belül biztosítani kell a munkásoktól vezető szerepét. Ellenkező esetben a szövetség nem a munkásoktól való hatalmát erősíti, hanem az ellenség hadállását. Biztosítani a szövetségben belül a munkásoktól vezető szerepét, világosan következik ez abból az ismert marxista tételből, hogy egyedül a munkásoktól képes a kizsákmányoló elleni következetes harcot vezetése a szocializmus felépítésére.

Harmadszor: Sztálin elvtárs meghatározásából az is következik, hogy a munkások és dolgozó parasztszövetsége nem lehet tartós, ha nem szervezzük meg a falun a munkásoktól vezető legfőbb támaszát, a szegényparaszt-szövetséget. A szegényparaszt-szövetség azért a legszilárdabb támasza a falun a munkásoktól vezető legfőbb támaszának, mert a kulákság ezt a réteget zsákmányolja ki leginkább. Ez a réteg áll a legközelebb a munkásoktól vezető legfőbb támaszhoz és látja be leginkább a kulákság elleni harc szükségességét. A munkásoktól vezető legfőbb támaszhoz és látja be leginkább a kulákság elleni harc szükségességét. A munkásoktól vezető legfőbb támaszhoz és látja be leginkább a kulákság elleni harc szükségességét.

meg a falun a munkásoktól vezető legfőbb támaszát, a szegényparaszt-szövetséget. A szegényparaszt-szövetség azért a legszilárdabb támasza a falun a munkásoktól vezető legfőbb támaszának, mert a kulákság ezt a réteget zsákmányolja ki leginkább. Ez a réteg áll a legközelebb a munkásoktól vezető legfőbb támaszhoz és látja be leginkább a kulákság elleni harc szükségességét. A munkásoktól vezető legfőbb támaszhoz és látja be leginkább a kulákság elleni harc szükségességét.

Ez az osztályszövetség különleges formája, amelynek megvalósításával kapcsolatban Sztálin elvtárs ezeket mondja: „A munkások és parasztszövetsége a proletárium diktatúrájának jelenlegi viszonyai között csak Lenin ismert jelszavával lehet megvalósítani. Támaszkodj a szegény parasztságra, építs tartós szövetséget a középparasztsággal, egy pillanatig sem szűnő meg a harcot a kulák ellen. Csak ennek a jelszónak érvényre juttatása esetén lehet a falun elérni azt, hogy a parasztság dolgozó zömét bevonjuk a szocialista építő munka medrébe.”

Támaszkodj a szegényparaszt-szóra, egyez meg a középparaszttal, egy pillanatig sem szűnő meg a harcot a kuláksággal szemben — ez a mi falusi politikánk. Ez Pártunk parasztpolitikájának, falusi munkájának hármas, de egységes és oszthatatlan feladata. A feladatok megvalósítását nem szabad elválasztani egymástól. A szegény parasztságra való támaszkodás azt jelenti, hogy a falusi pártszervezetekben, a falusi tanácsokban, a tömegszervezetekben, a termelőcsoportokban a szegény parasztságnak, a DÉFOSZ-on belül a földmunkás tagozatnak döntő súlyt kell biztosítani. A politikai feladatok végrehajtásánál (például a kulákság elleni harc) a dolgozó parasztságon belül is elsősorban a szegényparaszt-szóra kell építeni. A szegényparaszt-szövetség részére biztosítani kell mindazokat az előnyöket és támogatást, amelyeket népi demokráciánk a dolgozó parasztságnak nyújt. (Termelési szerződés, műtrágya, tenyészállat, vetőmagok.)

A középparasztságot megnyerése nélkül nem lehet megoldani a mezőgazdaság szocialista átszervezését. Nem szabad megengedni, hogy a középparasztság a kulák eszközévé, szövetségesevé váljon. A középparasztságot megnyerése érdekében széleskörű felvilágosítással kell harcolnunk, konkrét eredményekkel kell megmutatnunk számára a he-

lyes utat. Különösképpen fontos feladat, hogy azokat a középparasztokat, akik a mezőgazdasági munkák elvégzésében és kötelezettségeik teljesítésében elenyésznek, felveszük Pártunk tagjai sorába. A középparasztsággal állandóan foglalkoznunk kell. Nap, mint nap le kell leplezni előttiük a kulákság aknamunkáját, hogy ezáltal is le-  
vállassuk a középparasztságot az osztályellenség oldaláról. Konkrét segítséget kell nyújtani a középparasztságnak a gépálmások, termelési szerződés, szövetkezetekbe való bevonása és egyéb kedvezmények útján.

Mint már említettük, a munkás-parasztszövetség csakis a kulákság elleni kíméletlen harc alapján lehetséges. A kulák kizsákmányoló, ezért a dolgozó parasztságot csak a kulák rovására lehet segíteni, s a szocializmust csak a kulák ellenére lehet építeni. Népi demokráciánk a kulákság gazdasági és politikai korlátozásának munkáját folytatja.

Például a kulákok nem lehetnek a tömegszervezetek tagjai, föld adás-vételének korlátozása, kulák-bérek igénybevétele, progresszív adórendszer, stb. A korlátozások csökkentik a kulákság gazdasági és politikai befolyását, szűkítik kizsákmányolási lehetőségeit. A kulákság korlátozása harci kérdés. Ennek a feladatnak párosulnia kell a felvilágosító munkával.

A kulákság nem nézi tétlenül fejlődésünket. Minden lehetőséget megragad a támadásra, hűen kiszolgálja az imperialistákat, szövetkezik a klerikális reakcióval, a jobboldali szociáldemokratákkal. A nemzetközi helyzet éleződése fokozza a kulák támadó kedvét. Falun a begyűjtés ellen agít, igyekszik nyugtalanságot kelteni a dolgozó parasztszövetség körében, háborús rémhíreket terjeszt, sőt még a gyilkosságtól sem riad vissza.

A szocializmus építése során az osztályharc egyre éleződik. Az osztályharc bonyolult viszonyai közepette csakis úgy tudunk eligazodni, s úgy tudjuk felvenni a harcot az ellenség aknamunkájával szemben, ha állandóan fejlesztjük marxista-leninista tudásunkat, tanulmányozzuk a Bolsevik Párt útmutatásait. Így maradéktalanul végre tudjuk hajtani Pártunk parasztpolitikáját s a Párt vezetésével egyre több dolgozó parasztot vezethetünk rá a biztos jövő, a nagyzemelés, társas gazdálkodás útjára.

## Saját szerzeményeikből álló hangversennyel készülnek a szegedi Zenekonzervatórium növendékei a pártkongresszusra

A szegedi Zenekonzervatórium növendékei saját szerzeményeikből álló, teljes estét betöltő hangversennyel készülnek a pártkongresszusra. A műsoron énekkari számok, kamaraművek, zongora, hegedű szólók szerepelnek.

Jónás Ernő József Áttila „Hátár” és „Homály borult az erdőre” című verseit dolgozta fel vegyeskarra. Kovács Mátyásnak orosz népdal feldolgozása zongora és hegedű szólói szerepelnek a műsoron.

Kovács Mátyás karmesternek készült. Édesapja újságíró volt, de keserves nélkülözések árán fiát ta-

nítóképzőbe járatta. A felszabadulás előtt Kovács Mátyásnak mindig a zenéhez volt kedve, de erre a múltban nem is gondolhatott, hiszen ez nem biztosította volna megélhetését. Most 325 forint ösztöndíjából gondatlanul végezheti tanulmányait.

Mint DISZ titkár, élen jár a kongresszusi verseny megszervezésében is. Az intézet növendékei versenyben vannak, melyikük tanulja meg rövidesen a darabokat. A verseny állását faliújság jelez. A női kar szorgalmával és lendületességével elhagyta a férfi szólamokat.

## Támadás 6.25-kor

Alexandr Matroszov, a hős kom-szomol, a nagy Honvédő Háború alatt élete feláldozásával bizonyította be, hogy a nép ügye, a Szovjetunió harcának győzelme mindennél fontosabb, a legszentebb ügy a számára. A Szovjet Hadsereg minden tagja és az egész szovjet nép nagy szeretettel és hősiességgel kizáró tisztelettel emlékezik meg róla. Hősiességéről és önfeláldozásáról készített Leonid Lukov, a „Támadás 6.25-kor” című filmet.

A film elején Matroszovot, mint ipariskolai tanulót ismerjük meg. Ekkor a német fasiszták már minden benyomultak a szovjet hazaterületre. Matroszov nem tud nyugodtan tanulni és nem tud nyugodtan aludni kényelmes ágyában, mert tudja, hogy nem messze tőle szovjet emberek ottlák vértüket a haza védelmében. Éjjel, titokban kisköcsök szobájából és barátjával, Olinnal, eldöcögnek, hogy önként jelentkezzenek a frontra.

Matroszovot első harci felderítő szolgálata nehéz feladat elé állította, amelyet vakmerő hősiességgel oldott meg. Bajtársaitól elszakadt és egy gránátölésében fedezte magát, így vette fel a harcot az ellenséggel. Ezzel lehetővé tette bajtársai számára, hogy a felderítést sikeresen hajtsák végre. Bajtársai azt hitték, hogy elesett és nélküle tértek vissza szolgálati helyükre. Matroszov azonban órák múlva szintén jelentkezett. Bajtársának híre csakhamar elterjedt a szovjet csapatok között. Mint vadász a vadakhoz, úgy üldözi Matroszov a német fasisztákat és minden lövése talál.

Amikor Sztálin elvtárs kiadta a parancsot a támadás megkezdésére, Matroszov elhatározta, hogy utolsó lélekzetéig harcol és soha nem hátrál meg, bármilyen erő álljon is útjában.

Hajnál van: 6 óra 25 perc. A támadás hatalmas tűzszélességgel indul meg. Remeg a föld az ágyúak, aknavetők, karpusák döngésétől. Majd felhangzanak a rohamra jelt adó szavak: „A Házért! Sztálinért!” Hatalmas „Jaurá”-val indulnak a támadásra a vörös katonák. Matroszov az élen halad. A roham lendülete egyszerre megtorpan. Bevezetetlennek látszó német géppuskafészek sorja a golyózáport a támadókra. Matroszov és néhány bajtársa önként vállalkozik arra, hogy elnémítsa a fészeket. Bajtársai elesnek mellőle. Matroszov már csak egyedül kánkál a géppuskadőlés felé. Kézigránátjai azonban

nem tudják megsebezni a vastag földfal mögött rejlő fasisztákat. A géppuska egyre szor, a támadás elakad. A fiatal harcos ekkor újból emlékeztet a Sztálin elvtárs parancsára: „Nem szabad megállni. Nem lehet, hogy egy nagy támadás elakadjon azért, mert nem tudják leküzdeni az ellenség tűzállását.”

Egy pillanat és Alexandr Matroszov ráveti magát a géppuskaállás lőréseire, hogy testével fogja fel a golyókat. A tüzelés abbamarad. A szovjet harcosok fürgeteges rohammal törnek most előre: az áttörés sikerült.

A hős kom-szomol nevével ezredet neveztek el. Sztálin elvtárs kiadta a parancsot, hogy Alexandr Matroszov nevével, a Szovjetunió hőseiről kell elnevezni azt az ezredet, amelyben kiűzték.

A film emléket állít Alexandr Matroszov hősiességének és ugyanakkor megmutatja a szovjet ifjúság határozatlan hazaszeretletét, amellyel még az élet sem kímélte, amikor hazája szabadságáért, a rabló fasiszmus legyőzéséért harcolt. Ma, amikor Korea népe hősi harcban áll a hazáját megdöntő amerikai imperialistákkal, amikor a kínai ifjúság tízezrével jelenkezik, hogy a koreai néphadsereg oldalán küzdjön az új háborús agresszorok ellen, különösen időszerű ez a film, amely figyelmeztetés a háborús veszélyre: az a nép, amely már tudja, hogy mi a szabadság, nem hátrál meg semmiféle túlerő előtt. A háborús veszély ugyanarra a sorsra jutnak majd, mint elődei, a fasiszták.

A filmet, amelyet 1948-ban Sztálin díjjal tüntetett ki, holnap, hétfőn mutatja be a Fáklya-filmszínház és csülörökön tartja műsoron.

### Pályázati felhívás

Az egészségügyi minisztérium a kórházasiított gyermekvédő intézet részére engedélyezte, hogy egy diétás nővér, vezető csecsemő- és gyermekgondozónő, két csecsemőgondozónő és három gyermekgondozót felvehet. Ezekre az állásokra pályázatot hirdetnek, amelyhez csatolni kell egy anyakönyvi kivonatot, iskolai, szakképzettségi igazolványt, erkölcsi és tisztviselői bizonyítványt, egy rövid életrajzzal. A beosztott gondozónők részére a szakképzéstől egyelőre eltekintenek. A pályázatot március 1-ig a gyermekvédő intézethez lehet benyújtani.

## CSODÁLATOS VILÁG

A. Gorockáját én csak képről ismerem. „A Szovjetunió 16 köztársaság” képkiváltásán láttam meg először. Fekete haja simára hátrafésülve, tekintetének tisztasága anyámra emlékeztet. Arcán egy pár öreges vonás, a rég elmúlt küzdelmes évekről beszél, de szeméből most a boldog élet tükröződik.

Elnézem a képet. Egyszerű fekete ruha van rajta és egész lényéből akaraterő sugárzik. Ez a képsokat mesél nekem. A. Gorockája kolhozparasztasszony. Mosolyogva áll a gazdagon megérett búzátlálak között.

Vajjon hogyan élhetett A. Gorockája a cári uralom alatt? Rövidesen megkapom erre is a választ. Egy másik kép beszél erről. Az elavult fűkelt sovány, göthös ló húzza, utána meggöngyölt háttal a munkától összedörve, rongyos parasztember baktat. Szinte megborad az ember. Erről a képről a cári uralom sokmillió parasztlának keserű életét ismerem fel. Döledező faviskókban éltek. Ezt meséli el a következő kép. Sovány gyermekek szegényes szobában a szalmán kuporogtak. Arcukra kirajzolódott a korai nyomor és betegség nyomai.

Döntő változást hozott életükben a forradalom és az utána következő idők. Ezekről mesélnek a többi képek. Korszerű kombájnok, traktorok segítségével művelik a földet. A tudomány is segítséget nyújt a korszerű mezőgazdaságnak. Így évről-évre nő a gyümölcslet, a zöldségfélék, gabonák terméshozama. A szovjet kormány nagyra becsüli a kolhozparasztok szorgalmas munkáját. Így lett A. Gorockája is a Szocialista Munka Hőse és egyben a köztársaság Legfelsőbb Tanácsának tagja.

De A. Gorockája csak egy a sok közül, aki ilyen boldog mosollyal

végzi munkáját s a tanácsuléseken pedig képviseli a Szovjetunió szabad polgárainak érdekeit. Százán, ezren és sok millióan vannak ilyenek a Szovjetunióban, akik a hivatalokban, az üzemekben és kint a mezőn igazi szovjet ember módjára állják meg helyüket. A. Gorockája és a többi ipari és mezőgazdasági élenjáró dolgozó Sztálin elvtárs bölcs vezetésével tették lehetővé, hogy áttörővárosokban, a napközti otthonokban boldogan és békében kacagva játszanak és tanuljanak a jövő reményeire, a gyermekek. De ugyanilyen boldog minden ember a Szovjetunió 16 köztársaságában.

Nésem a képeket szinte én is ott érzem magam a szovjet emberek között. Hallom az ukrán bányagépek mono-fon zúgását, a kőhő halkan duruzsolását. Látom az izzó acélt, amelyből ezer és száz ezer dübörgő traktor készül a dalolva arató kolhozparasztoknak.

Ott érzem magam a bjelorusz parasztszók búzatáblái között, amelyek a micurini-liszenci tudomány segítségével dús, kővér kalászokkal gazdagítják a világ legboldogabb államát. Kézszel szereznek belekapni a hősünk izzék gyapottáblába, amelyből ezeltől néhány hónappal még én is fonalt készíttettem a Szegedi Textilkombinátban.

Gruzianok mintha ott állnék az izzó forrácsot szoró esztergapadok között. Csodálkozva nézem Gruzia fiataljait, akik szívvel-lellekkel gondozzák a formájában nemzeti, tartalmában szocialista kultúrát. Dalol, tanul, fiatalok hirdeti az egész világ előtt a szovjet nép alkotói akarását.

Szinte hallom, csobogni Azerbajdzsánban a Szamur-Gyivicsinszki csatorna vizét, amely több mint 60 ezer hektár földet öntöz.

Dizés népviseletben a festői szépségű hegyoldalakon, a rét sokszínű virágai között szórakozik, tanul a kirgiz fiatalok. Ezeltől 30 évvel ennek a népmű még saját írása sem volt. Most búcsú, művészi alkotású főiskolák és színházakban tanulnak, művelődnek, szórakoznak ezek a boldog emberek.

A gyapotszövő kombájnon vígan dalol a tadszik lány ül és gépevel szaporán szedi le a Tadszik köztársaság aranyját: a gyapotot. Az Örmény Szocialista Köztársaságban virágfátylakkal beborított gyümölcsfák igrnek bő termést. Városainak gyönyörű épületei mutatják a fel-szabadult nép építészeti kultúráját.

Ismerősök szölitának meg és megkérdezik, hogy tetszik a kiállítás? Én szégyenlem, de nem tudok válaszolni. Mondjam azt, hogy szép, vagy azt, hogy tetszik? Mindez együtt sem fejezi ki azt, amit érzek. Valamit mégis mondom nekik, azután ők tovább mennek.

Ott maradok elgondolkozva. Sztálin elvtárs jószágos arca néz felem. Valami furesz érzés vesz rajtam erőt. Ugy érzem még közelebb kerültem ezekhez a képekhez, amelyek egy perccel ezelőtt szinte megelvec-nedtek előttem. Még most is halom vídámán dalolok az ifjúságot, berregni a traktorokat, csatogni a textilgépek orsóját, csobogni a hatalmas öntözőművek vizét, sercegni az izzó acélt és mellettük hangos hurrával köszönteni az új eredményeket dicősrő szovjet sztálinovistákat. A munka elharcosait.

Sztálin elvtárs képe mosolyogva és bizálan néz rám. Ugy érzem, otthon vagyok. Ez a csodálatos világ az enyém is. Igen, az enyém is és minden becsületes dolgozó emberé. Mi is ezt az utat követjük. És azok is, akik még az imperialisták rabigájában élnek, ezért az útért harcolnak.

Csányi Mária.